Ο κόσμος στον δρόμο του. Δεν γίνεται πια μεταστροφή (Φώτης Κόντογλου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 13 Οκτωβρίου, 2009

Πολλοί αναγνώστες μου γράφουνε, παρακαλώντας με, και μάλιστα ξορκίζοντάς με, να γράψω για να χτυπήσω την ανηθικότητα, που δέρνει την κοινωνία, προ πάντων τη νεολαία, και που «τη σερβίρουν τα σινεμά», όπως μου γράφουνε. Φωνάζουνε: «Υψώσετε τη φωνή σας!». Ένας σπουδαστής μου γράφει από την Αγγλία: «Μη σταματήσετε αυτόν τον ωραίον αγώνα, μην πτοηθήτε από τις επιθέσεις. Υπάρχουν βέβαια πολλοί αντίπαλοι, αλλά και πολλοί θαυμαστές του ωραίου σας έργου. Σας χρειαζόμαστε για να δώσετε φτερά στις καρδιές μας, που είναι γεμάτες κενό και απαισιοδοξία».

Καημένοι άνθρωποι, πόση σημασία δίνετε στο πρόσωπό μου και σ’ αυτά που γράφω! Τί φωνή να υψώσω, που είναι βραχνιασμένη και αδύνατη, και χάνεται μέσα στον κυκεώνα της σημερινής ζωής; Όχι φωνή, αλλά και τ' αστροπελέκι να κρατά στα χέρια του κανένας σήμερα, και να το σφενδονίζει για να κάνει τους ανθρώπους ν' αλλάξουνε δρόμο, πάλι τίποτα δεν θα κάνει. Ο ίδιος ο άγιος Γιάννης ο Πρόδρομος, το ερημοπούλι της ερήμου, που τον φοβόντανε οι αμαρτωλοί, γιατί τους έλεγε «γεννήματα εχιδνών», κι αυτός μάταια φώναζε. Η φωνή του χανότανε μέσα στην έρημο, «φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Και πότε; Τον καιρό που υπήρχανε ακόμα κάποια αυτιά να τον ακούσουνε, κι απλές καρδιές για να τον καταλάβουνε. Όχι εμείς που χρειαζόμαστε δασκάλεμα, και που έχουμε τόσα στην καμπούρα μας! Πώς να γίνουμε δάσκαλοι για τους άλλους; Γεμίζουμε χαρτιά με μυριάδες λόγια, μα τί το όφελος; Ο κόσμος τραβά τον δρόμο του και δεν σκοτίζεται από κηρύγματα. Κι αν δώσει προσοχή και κανένας στα γραψίματά μας, μπορεί να θυμώσει που χαλάσαμε την ησυχία του, και να πει πως είμαστε υποκριτές, ψευτογιασμένοι, κουκουβάγιες που βγαίνουνε από τα χαλάσματα του παλιού καιρού. Σήμερα οι άνθρωποι είναι τέτοιοι, που μήτε το κήρυγμα του αγίου Κοσμά του Αιτωλού δεν θάκανε τίποτα.
Λοιπόν, ας το πάρουμε απόφαση. Το κακό δεν περιορίζεται πια με τίποτα, με κανένα τρόπο, με καμμιά δύναμη. Όσοι μιλούνε και γράφουνε για να φέρουνε στον ίσιο δρόμο τους πολλούς που ξεστρατίσανε, ας ξέρουμε πως δέρνουνε τον αγέρα, είναι «αέρα δέροντες», που έλεγε και ο απόστολος Παύλος. Και άγιος να είναι αυτός, που συμβουλεύει, πάλι δεν θάβρει αυτιά για ν' ακούσουνε τη φωνή του, όχι άνθρωποι σαν εμάς, που έχουμε οι ίδιοι ανάγκη από δασκάλεμα.

Ναι, ο κόσμος δεν αλλάζει πορεία. Ας μην περιμένουμε πια τίποτα καλύτερο, θα πηγαίνουμε ολοένα στα χειρότερα. Ανήφορος πια δεν υπάρχει. Μοναχά κατήφορος.

Όσοι έχουνε μέσα τους τον φόβο του Θεού, αυτοί οι λίγοι θ' απομείνουνε, «το μικρόν ποίμνιον» που είπε ο Χριστός. Κι αν γράφουμε, γι' αυτούς γράφουμε και για τους ίδιους τους εαυτούς μας που κιντυνεύουμε να αρπαχτούμε από τα δίχτυα πούναι μπλεγμένοι εκείνοι που θέλουμε να δασκαλέψουνε. Για να καθόμαστε ανύσταχτοι.
"Όσοι είναι αισιόδοξοι για το μέλλον της ανθρωπότητας, βλέπουνε με άλλα μάτια τον κόσμο, απ’ ό,τι τον βλέπομε εμείς. Εμείς είμαστε οι γκρινιάρηδες, οι Ιερεμίες, οι Κασσάντρες, και γι' αυτό ο κόσμος μας οχτρεύεται. Κι έχει δίκιο. Ο καθένας νοιώθει διαφορετικά τη ζωή, τη χαρά, το καλό και το κακό. Για τους ανθρώπους που λέμε πως δεν πάνε καλά, ο σημερινός κόσμος είναι ο πιο θαυμάσιος, η σημερινή ζωή είναι η πιο καλύτερη κι η πιο βλογημένη από όλες που πέρασε ο άνθρωπος. Η σημερινή νεολαία είναι μεθυσμένη από εκείνο που λέμε εμείς «ανηθικότητα», και που αυτή το λέγει «ελευθερία». Τί κάθεσαι λοιπόν εσύ και τσαμπουρνίζεις με την ηθική σου; Γι' αυτούς είναι το πιο μεγάλο χάρισμα η ανηθικότητα, και μπορούνε να σκοτώσουνε εκείνον που χτυπά την «ελευθερία» τους. Αιώνες αγωνιζότανε ο άνθρωπος, χωρίς να μπορέσει να την αποχτήσει. Και τώρα που την έκανε χτήμα του, να την αφήσει για την παλαιοντολογική ηθική μας;

Ποτέ δεν μίσησε άνθρωπος τον άνθρωπο τόσο πολύ, όσο στον καιρό μας. Και τον μίσησε στ' όνομα αυτής της «ελευθερίας», που λέγει πως είναι το πολύτιμο απόχτημα της εποχής μας. Μισημένες είναι οι ηθικές κουκουβάγιες κι οι χριστιανικές μοιρολογήστρες. Ποτέ ο χριστιανός δεν μισήθηκε όσο σήμερα, ούτε επί Νέρωνα.
Πού ν' ακούσουνε οι άνθρωποι του καιρού μας κουβέντα για Θεό, για ψυχή, για άλλη ζωή! Η ψυχή τους έχει παραμορφωθεί ολότελα από τις κάθε λογής ανοησίες που βλέπουμε στον κινηματογράφο. Η ταινία που δεν έχει μέσα της πολλή ανοησία, δεν γνωρίζει επιτυχία. Ανοησία, και ακαλαισθησία, αυτά τα δυο βασιλεύουνε σήμερα. Είναι απίστευτο το τι ακούγει κανένας για αστεία στις συναναστροφές που κάνουνε οι νέοι. Κρυόμπλαστα, ασυναρτησίες, μωρολογίες. Χάθηκε απ’ αυτούς κι η πιο συνηθισμένη εξυπνάδα. Τα καημένα τα παιδιά, παίρνουνε αφορμή από ένα τίποτα, για να χαχανίσουνε. Τα δέρνει η αμηχανία κι η βαρυεστημάρα κι αυτή είναι η αιτία που τα κάνει να χοροπηδάνε σαν τρελλά, να τσακίζουνε ό,τι βρούνε μπροστά τους, να τα βάζουνε με ανύποπτους ανθρώπους. Γι' αυτά τα πλάσματα η ζωή του ανθρώπου είναι ένα ανιαρό πράγμα δίχως σκοπό, δίχως αληθινή χαρά, δίχως αγνόν ενθουσιασμό.

Ποιός φταίγει γι' αυτή την κατάσταση; Όλοι μας. Όλοι συνεργήσαμε για να καταντήσει η ζωή έτσι που κατήντησε. Όλοι δουλέψαμε για να χτισθεί τούτος ο τερατώδικος πύργος του Βαβέλ. Αλλοι κουβαλήσανε για πέτρες τις πετρωμένες και αναίσθητες καρδιές τους, άλλοι κουβαλήσανε λάσπη από τα κατάβαθά τους που φωλιάζουνε τα βρωμερά πάθη. Εκείνος ο παλιός πύργος του Βαβέλ ρήμαξε κι εξαφανίσθηκε. Μα τούτος θα στέκεται ασάλευτος, κι οι άνθρωποι ολοένα θα τον κάνουνε πιο ψηλόν, με σκοπό να χτυπήσουνε τον Θεό.

Εσείς που θλιβόσαστε και πονάτε γι' αύτη την κατάσταση, καλά κάνετε να λυπόσαστε, μα μην ονειρευόσαστε πως θάρθουνε καλύτερες μέρες για τον κόσμο. Ο κόσμος τρέχει σαν τρελλός. Κατά μεν τη δική του γνώμη ανηφορίζει στον θρίαμβο, κατά δε τη δική σας γνώμη κατηφορίζει στα τάρταρα και στον χαμό. Ποιός από τους δυο έχει δίκιο, μοναχά ο Θεός το γνωρίζει. Αυτό το τρέξιμο δεν θα πάψει ως την τελευταία μέρα, που **θα λάμψει η αλήθεια και θα δικαιωθούνε όσοι την πιστέψανε σωστά, και μαρτυρήσανε γι' αυτή και εμπαιχτήκανε γι' αυτή.**

Ίσως νάρχεται κιόλας ο Αντίχριστος. Τα σημεία και τα τέρατα που προφητεύτηκε πως θα κάνει αρχίσανε να φανερώνουνται. Η επιστήμη βασιλεύει κι η αθεΐα βασιλεύει μαζί της.
Μια βροντερή φωνή ακούγεται από πάνω, μα την ακούνε μόνο εκείνοι, που έχουνε αυτιά για να την ακούσουνε. Και λέγει: «Να, έρχομαι σαν τον κλέφτη. Καλότυχος εκείνος που ξαγρυπνά και βαστά καθαρά τα φορέματά του. Ο καιρός είναι κοντά. Ο άδικος ας αδικήσει ακόμα, κι ο βρωμερός ας βρωμισθεί ακόμα, κι ο δίκαιος ας κάνει δικαιοσύνη ακόμα, κι ο άγιος ας αγιάσει ακόμα. Να, έρχομαι γρήγορα!».

*(Απόσπασμα από το βιβλίο «**Μυστικά Ανθη**», Εκδόσεις Παπαδημητρίου)*